

Arrest

nr. 211 097 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 november 2015, verklaart er zich op 14 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 3 april 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 5 april 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische Tadzjiek. U bent afkomstig uit de provincie Herat waar u uw volledige leven in het dorp Jumadara in het district Karukh heeft gewoond. Uw ouders zijn gestorven wanneer u nog jong was en u groeide op bij uw oom langs vaders kant.

Op een dag werd u onderweg naar jullie landbouwgronden tegengehouden door twee personen die u vroegen om te participeren in de jihad. Zonder dat zij verdere uitleg gaven vertrokken zij en keerde u terug naar huis. Toen uw oom van u te horen kreeg wat er was gebeurd ging hij naar de arbab uit jullie regio. Die laatste gaf aan dat hij niet in de mogelijkheid was om te helpen. Omdat hij van de arbab geen hulp kreeg ging uw oom naar het districtcentrum. Daar kreeg uw oom te horen dat jullie moesten voorzichtig zijn en niet zomaar konden buiten komen.

Enige tijd later vernam uw oom dat de mullah van jullie moskee werd benaderd door twee personen. Volgens de mullah zou het duo verklaard hebben dat ze u zouden meenemen.

Iets later vond uw tante een dreigbrief in jullie woning. In de dreigbrief stond te lezen dat u zou worden meegenomen. Na het ontvangen van deze dreigbrief heeft uw oom geld verzameld om u weg te krijgen uit uw regio.

Via Pakistan en vervolgens Iran reisde u naar Turkije. Na Turkije zette u uw reisweg verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland. U kwam op 14 november 2015 aan in België. Na precies een maand diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U legde in het kader van uw asielaanvraag geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo kan worden opgemerkt dat er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. In eerste instantie moet hierbij benadrukt worden dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte van persoonlijke problemen. U stelde te vrezen voor uw leven en wanneer u gevraagd werd waarom u dan precies voor uw leven vreesde legde u louter verklaringen af over de algemene situatie: "In mijn district Karukh is het enorm onveilig. Niemand kan er 's avonds buitenkomen. De taliban zijn er prominent aanwezig. Daesh is er ook aanwezig. Ze ontvoeren jonge mannen uit hun huis om van hen jihadisten te maken." U maakte er geen enkele melding van dat u zelf ook zou gevisieerd zijn geweest door de taliban. Wanneer u vervolgens expliciet gevraagd werd of u ooit persoonlijk bedreigd werd stelde u bovendien: "Niet persoonlijk, maar veel jonge mannen uit mijn regio zijn meegenomen geweest. Om dat lot niet mee te maken ben ik gevlucht." (CGVS-vragenlijst 3.5.) Wanneer u bij het CGVS geconfronteerd werd met voormelde vaststellingen stelde u: "Ja, toen had de tolk gevraagd wat is jouw probleem. Ik zei de regio is onveilig. En ik gaf korte uitleg. Maar meer vroegen ze niet. Anders zou ik het vertellen." (CGVS 1 p. 29) U werd er vervolgens meermaals op gewezen dat u bij DVZ wel degelijk de uitdrukkelijke vraag kreeg of u persoonlijk bedreigd werd en dat u daar niet uw persoonlijke problemen aan bod bracht. Tot drie keer toe ontkende u ronduit dat men u zou gevraagd hebben of u persoonlijk werd bedreigd (CGVS 1 p. 30). Er kan aan deze ontkenning geen enkel geloof worden gehecht. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat de bevoegde ambtenaar tijdens het gesprek eerst een niet gestelde vraag zou noteren én hier vervolgens ook nog een antwoord bij zou verzinnen, te meer wanneer in rekening wordt gebracht dat uw verklaringen aan u werden voorgelezen in het Dari en u middels uw handtekening akkoord ging. Dat u bij DVZ geen persoonlijke feiten aanhaalde en u later ontkent dat men hier naar polste ondermijnt uw volledige geloofwaardigheid ter zake en wijst ondubbelzinnig op een gekunsteld relaas.

Dat er aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht blijkt ook uit de opeenvolgende verklaringen die u bij het CGVS zelf heeft afgelegd. Tijdens uw eerste interview op 21 november 2017 heeft u op geen enkel moment melding gemaakt van een dreigbrief die zou zijn afgeleverd bij u thuis. Tijdens uw tweede interview verklaarde u evenwel het volgende: "Ja dus na een tijdje hebben we een dreigbrief ontvangen, dus de vrouw van mijn oom was aan het poetsen en ze had de dreigbrief voor het eerst gezien. Dus mijn oom is dan met die brief naar districtcentrum gegaan. Volgens die dreigbrief gingen ze me arresteren en meenemen. We hadden geen andere keuze. Na deze dreigbrief heeft mijn oom geld verzameld hier en daar en reis met smokkelaar geregeld en dan ben ik vertrokken." (CGVS 2 p. 21) Uit uw tweede interview zou aldus moeten blijken dat de dreigbrief net de aanleiding van uw definitieve vertrek was geweest. U werd vervolgens geconfronteerd met het feit dat u in uw eerste interview op geen enkel moment gewag maakte van een dreigbrief die u tot uw vertrek noopte. U ging hierop opnieuw over tot het herhaaldelijk ontkennen van de vaststelling dat u de brief niet had vermeld hebben tijdens het eerste interview (CGVS 2 p. 22-23). Opnieuw moet in deze worden gesteld dat het louter ontkennen van eerdere verklaringen geenszins een toereikende uitleg vormt voor vastgestelde incoherenties.

Dat u in uw eerste gesprek geen enkele melding maakt van een dreigbrief en dat u dit vervolgens ook ontkent ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid en zet in het bijzonder de geloofwaardigheid met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten op losse schroeven.

Verder maakt u geenszins aannemelijk waarom de taliban u precies zou viseren. U bent niet op de hoogte van anderen uit uw dorp die gelijkaardige problemen zouden gekend hebben en u wekt de indruk dat men u toevallig tegen kwam en dat ze daarom opnieuw achter u kwamen. Dergelijk merkwaardig verloop kan ten zeerste betwijfeld worden (CGVS 1 p. 24-26 en 28). Even merkwaardig is de vaststelling dat uw belagers u geen uitleg zouden gegeven hebben over hun toenadering. U stelt dat het duo dat u aansprak aan u vroeg om met hen mee te doen maar wanneer u daar vragen over stelde en wilde weten wat ze precies bedoelden zijn zij blijkbaar zonder meer opnieuw vertrokken (CGVS 1 p. 24-25). Opnieuw is dergelijk verloop zeer twijfelachtig. Indien talibanstrijders het daadwerkelijk op u gemunt hebben en als zij u daadwerkelijk willen inlijven kan logischerwijs verwacht worden dat zij enigszins zouden proberen duidelijk te maken wat hun activiteiten en doelstellingen zijn en waarom u bij hen zou moeten aansluiten. Wanneer uit uw latere verklaringen nog blijkt dat de rekruteerders aan uw mullah lieten weten dat ze u zouden meenemen maar ook betalen voor uw medewerking kan nog meer betwijfeld worden dat uw vragen niet zouden beantwoord worden en dat zij zomaar opnieuw zouden weggaan (CGVS 2 p. 23). Wanneer u zelf geconfronteerd werd met dit opmerkelijk verloop blijkt dat u ook niet snapt waarom men u niet meer uitleg zou gegeven hebben (CGVS 1 p. 28-29).

Aangaande uw vervolgingsfeiten kan tenslotte nog worden opgemerkt dat uw familie geen problemen meer heeft gekend en dat het duo dat u wilde inlijven niet meer is teruggekeerd (CGVS 1 p. 23-24 en CGVS 2 p. 16). Indien ze effectief u benaderden en vervolgens ook uw mullah aanspraken en een dreigbrief afleverden kan niet worden ingezien waarom ze nadien niets meer van zich zouden laten horen. Op die manier wijzen uw verklaringen opnieuw op een gebrekkige logica inzake het door u aangereikte en weinig complexe asielrelaas. In het licht van de verschillende verklaringen die u heeft afgelegd heeft kan er geen geloof worden gehecht aan de door u geclaimde vervolgingsfeiten.

Naast voorgaande opmerkingen inzake het door u aangehaalde asielrelaas dient verder te worden opgemerkt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het district Karukh. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat u incoherente en verkeerde verklaringen aflegde over de landbouwactiviteiten die u in uw regio van herkomst zou hebben uitgevoerd. Wanneer u bevraagd werd over uw moment van uw vertrek en werd er gepolst naar welke gewassen op dat moment geoogst werden. Hoewel er bewust geen maandaanduiding gevraagd werd door de PO antwoordde u: "Ja dus die oogstseizoen van tarwe is in maand jawza." (CGVS p. 4) Ondanks de vaststelling dat u uit eigen beweging naar Afghaanse maanden refereerde bleek u evenwel geenszins overtuigend te zijn op dit vlak. U stelde terecht dat hamal en hout respectievelijk de eerste en laatste maand zijn en dat jawza voor de maand saratan komt. Wanneer evenwel gevraagd wordt de hoeveelste maand van het jaar jawza is in Afghanistan stelt u dat dit de zevende maand zou zijn. Jawza is echter de derde maand van het jaar en de zevende maand van het jaar is mizan. Gevraagd naar welke maanden er voor jawza komen geeft u verkeerdelijk aan dat dit dalwa en hout zou zijn. In realiteit is het halwa en sawr (CGVS 1 p. 4). Verder gaf u te kennen dat jullie tijdens de winterperiode drie maanden thuis bleven.

Gevraagd naar welke maanden dit dan precies waren antwoordde u: "Winter, herfst en Qaws." (CGVS 1 p. 19) Wanneer de vraag vervolgens opnieuw werd gesteld antwoordde u: "Mizan, qaws en jaddi." Dit komt ruwweg overeen met de maanden september, november en december (CGVS 1 p.19). In deze moet worden opgemerkt dat er van een volwassen man die zijn volledige leven heeft gewijd aan landbouw kan verwacht worden dat hij enigszins overweg kan met de Afghaanse kalender, zeker wanneer hij meermaals uit eigen beweging naar de maanden refereert. Uw gebrekkige kennis ter zake, waarbij u schijnbaar wel de namen van de maanden kent maar er niet in slaagt deze enigszins correct te plaatsen, is dan ook een eerste indicatie die doet twifelen aan uw profiel en herkomst.

Wanneer u tijdens uw eerste interview gevraagd werd welke gewassen jullie verbouwden stelde u dat u tarwe, rode bonen, tomaten en tabak had verbouwd. Opnieuw refereerde u uit eigen beweging naar Afghaanse maanden om dit te duiden en bleef u dit doen doorheen uw interviews. Uw verklaringen waren ook hier incoherent en verkeerd. Bij uw eerste interview verklaarde u over de door jullie gekweekte tabak dat het oogsten eind mizan plaatsvond, dit komt overeen met eind september tot begin oktober (CGVS 1 p. 11). Bij uw tweede interview verklaarde u daarentegen dat de oogst reeds in jawza plaatsvond, wat ruwweg overeenkomt met de maand mei (CGVS 2 p. 9). Gelijkaardige vaststellingen werden gedaan inzake tarwe (CGVS 1 p. 4 en CGVS 2 p. 13). Wat de tomaten betreft gaf u aan dat de oogst plaats vond in jawza en stelde u dat dit in de lente plaatsvond. Hier blijkt dat zelfs uw seizoensreferentie foutief is. Immers, tomaten worden in uw regio pas geplant vanaf de lente, meer bepaald in de vierde week van maart en de eerste week van april. De oogst vindt pas plaats vanaf half juli en duurt vervolgens tot de laatste week van september. In de loop van uw tweede interview blijkt bovendien dat u plots niet meer weet dat u ooit rode bonen heeft geproduceerd. Eerst bevestigde u dat u enkel tarwe, tabak en tomaten verbouwde en dat u zich geen andere gewassen kon herinneren (CGVS 2 p. 8-9). Vervolgens werd u de vraag gesteld of u ooit komkommer, ajuin of rode bonen had geproduceerd waarop u antwoordde dat dit niet het geval was geweest (CGVS 2 p. 13). U werd er vervolgens op gewezen dat u tijdens uw eerste interview had verklaard dat u wel rode bonen had verbouwd. U veranderde hierdoor opnieuw uw verklaringen en stelde opnieuw dat u effectief rode bonen had geproduceerd. Geconfronteerd met uw veranderlijke verklaringen stelde u vervolgens dat u de vraag niet goed had begrepen en dat u dacht dat het over bonen ging en dat u niet wist dat het om rode bonen ging (CGVS 2 p. 13-14). Aan dergelijke uitleg kan evenwel weinig geloof worden gehecht. Indien u als landbouwer zijnde effectief slechts vier gewassen heeft verbouwd in uw leven en indien rode bonen daar één van is, is het reeds vreemd dat u dit niet spontaan zou herinneren en kan er bovendien op geen enkele wijze worden ingezien waarom u zou ontkennen dat u ooit rode bonen heeft geplant wanneer u dit letterlijk wordt gevraagd. Dat u het verkeerd zou begrepen hebben en uw stelling dat u niet aan het opletten was kan in deze niet overtuigen (CGVS 2 p. 14). De bovenstaande vaststellingen doen aldus sterk twifelen dat u als landbouwer actief was in Karukh, het dorp waarvan u zegt dat u er uw volledige leven woonde en waar u naar eigen zeggen nooit iets anders deed dan op het land werken (CGVS 1 p. 10-11).

Aansluitend bij het voorgaande legde u nog andere, weinig overtuigende verklaringen af over de landbouwproductie van u en uw oom. Zo antwoordde u ontwijkend en weinig overtuigend over de omvang van jullie tabaksproductie. Op de vraag hoeveel tabak jullie verkochten stelde u: "Het was van mijn oom. Het was zijn taak. Hij heeft me nooit verteld. Voor hoeveel." Er werd u vervolgens verduidelijkt dat de vraag was hoeveel jullie verkochten. U antwoordde: "Ja dat zeiden ze nooit tegen me hoeveel oogst er was. Het was zaak van mijn oom om die tabak te verkopen." U bevestigde vervolgens dat u hielp bij de oogst en dat er behalve u en uw oom niemand op jullie landen werkte. Wanneer u dan gesteld wordt dat u toch een idee moet hebben van hoe groot jullie oogst was zei u opnieuw: "Ja maar opbrengst hebben ze nooit verteld. Hoeveel opbrengst we daar hadden." (CGVS p. 9-10) U bleef vervolgens vasthouden bij deze opmerkelijke stelling. Ook inzake de tomatenproductie legde u gelijkaardige verklaringen af. U zei dat u niet wist hoe groot de productie was en wanneer u nogmaals gevraagd werd of u enig idee had wat de omvang van jullie productie was, desnoods uitgedrukt in een hoeveelheid planten of zakken of eender wat, herhaalde u dat dit niet wist. Van iemand die van jongs af aan altijd in de landbouw werkte en bijstand verleende aan de tabaks- en tomatenoogst waar behalve uw oom verder niemand in tussenkwam kan verwacht worden dat u toch minstens een idee heeft van de omvang van jullie productie. Dat dit niet het geval blijkt te zijn ondermijnt uw geloofwaardigheid ter zake. Er werd u uiteindelijk nog gevraagd om een tekening te maken van een blad van de door jullie geproduceerde tabaksplant. U gaf aan dat u het niet kon tekenen en zelfs wanneer u er op gewezen werd dat het voldoende was om een eenvoudige tekening te maken om een idee te krijgen van de vorm en hoe het er uit ziet gaf u aan dat dit voor u onmogelijk was (CGVS 2 p. 10-11). Uw weigering om in te gaan omwille van uw onkunde kan evenwel betwijfeld worden. U bleek immers tijdens uw eerste interview in staat om een plan van uw dorp uit te tekenen en u had hierbij klaarblijkelijk de motoriek om plaatsen foutloos op te schrijven (ondanks uw geclaimde ongeletterdheid).

Van iemand die van kindsbeen af in de landbouw en meer bepaald in de tabaksproductie actief zou geweest zijn moet het een koud kunstje zijn om een simplistische tekening te maken van een eenvoudig te tekenen tabaksblad. De verschillende voormelde vaststellingen doen besluiten dat er aan uw profiel van landbouwer uit Karukh geen geloof kan worden gehecht.

Dit wordt nog verder duidelijk wanneer werd vastgesteld dat uw kennis over de in Afghanistan gehanteerde gewichtseenheden incorrect en veranderlijk bleek te zijn. Gevraagd naar de opbrengsten van jullie gewassen hanteerde u in uw eerste interview uit eigen beweging de gewichtseenheid 'man' en stelde u dat dit vier kilogram was. U gaf aan dat jullie voor een 'man' tabak 400 afghani kregen en voor een 'man' tomaten 20 afghani (CGVS 1 p. 12 en 23). Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze prijzen niet realistisch zijn wanneer concrete cijfers worden opgezocht over de levensduurte in Afghanistan. Volgens uw verklaringen zouden jullie naar in euro omgerekend een kilogram tabak verkopen voor € 1.16 en een kilogram tomaten voor € 0.058. Uit de beschikbare informatie over kostprijzen in Afghanistan blijkt evenwel dat tomaten verkocht worden aan een prijs per kilogram die ruim zes keer zo hoog ligt, namelijk € 0.35 per kilogram in Herat (€ 0.85 per kilogram op andere plaatsen in Afghanistan). Wat tabak betreft is er geen informatie beschikbaar over de prijs per kilogram. Evenwel kan opgemerkt worden dat een pakje Marlboro in Afghanistan verkocht wordt voor 134 Afghani, ofwel € 1.21. Rekening houdend met dergelijke prijzen voor goederen die rechtstreeks substitueerbaar zijn met elkaar kan worden betwijfeld dat een kilogram tabak zou verkocht worden voor € 1.16. Wat de gewichtseenheden betreft bleek u tijdens uw tweede interview voor de pauze volledig vergeten te zijn wat een 'man' is. Wanneer gevraagd wordt welke gewichtseenheden gebruikt werden in Afghanistan verwijst u naar de kilogram en de 'seer' en maakt u geen melding van man. Uiteindelijk werd u letterlijk gevraagd hoe men vier kilogram noemt in Afghanistan en u antwoordde: "Ja dan zeggen ze we hebben vier kilo iets gekocht. Dan wordt vier kilo gebruikt." U werd er vervolgens meermaals op gewezen dat u tijdens uw eerste interview niet alleen een andere benaming had gekoppeld aan vier kilogram maar dat u hierbij ook refereerde naar de prijs die jullie voor een dergelijk gewicht kregen bij de verkoop van jullie producten. U stelde: "Die vier kilo zeiden we ook dat dat vier kilo is. Maar verder weet ik het niet." En verder: "Vier kilo is vier kilo. Ik denk niet dat ik een andere naam heb gegeven." (CGVS 2 p. 11-12) Na de pauze bleek u evenwel opnieuw op de hoogte te zijn van wat een 'man' is en welke bedragen jullie zouden ontvangen hebben voor een 'man'. Geconfronteerd met het feit dat u hier voor de pauze niet van op de hoogte bleek te zijn gaf u louter aan dat u veel stress heeft (CGVS 2 p. 25). Hoewel een interview in het kader van een asielaanvraag effectief enige stress met zich kan meebrengen kan niet worden ingezien dat u als landbouwer die tijdens uw eerste interview uit eigen beweging de eenheid 'man' aan bod brengt dit niet meer zou weten tijdens een tweede interview. Wanneer bovendien ook nog eens in rekening wordt gebracht dat u gevraagd werd hoeveel vier kilogram is in Afghanistan en u nog altijd niet herinnerde dat dit een man was kan ten zeerste getwijfeld worden aan uw verklaringen ter zake. Wat de 'seer' betreft gaf u overigens nog aan dat één 'seer' honderd gram is en dat een 'seer' sowieso minder is dan een kilogram (CGVS 2 p. 11). Hierbij moet worden opgemerkt dat een 'seer' in Afghanistan net iets meer dan zeven kilogram weegt. Dat u bij het CGVS nog stelde dat een kilogram tien gram is lijkt er op te wijzen dat uw kennis ter zake beperkt is, maar dit neemt niet weg dat verklaarde dat een 'seer' sowieso minder weegt dan een kilogram, hetgeen in Afghanistan geenszins het geval is. Daarentegen kan worden opgemerkt dat de 'seer' in Oman, Nepal en Pakistan wél ongeveer honderd gram weegt en dus minder dan een kilogram. Van u, die uw hele leven als landbouwer heeft gewerkt in Afghanistan en die zelf referenties maakt naar lokale gewichtseenheden, kan verwacht worden dat de informatie en in elk geval de verhoudingen enigszins kloppen en dat u op bepaalde momenten niet zomaar vergeet wat een 'man' is. De bovenvermelde vaststellingen doen dan ook verder twijfels rijzen over uw stelling dat u uw volledige leven in Karukh heeft gewerkt als landbouwer.

Ook uw geografische kennis over uw omgeving bleek uiterst beperkt te zijn. Doorheen uw interview noemde u een enkel dorpen – meer bepaald Madyousef, Benena, Tadzjika, Salmana, Agha Saib Abdullah Jan, Mira, Pay Sheikh Marouf, Khudja Ab, Barmala en Qazi – die niet konden teruggevonden worden. Alle dorpen die u vermeldde werden niet teruggevonden op betrouwbare kaarten van AIMS, iMAP (van USAID) of OCHA. Ook op meer gedetailleerde 'open source' kaarten zoals wikimapia of mapcarta werden de door u aangereikte dorpen niet teruggevonden (zie verschillende kaarten in map landeninformatie). Er werden u daarnaast negen dorpen voorgelegd in de loop van uw tweede interview (lijst werd toegevoegd aan map landeninformatie). Het ging stevast om dorpen die zich op geringe afstand bevinden van het districtcentrum. Slechts van twee van de negen dorpen had u eerder al gehoord en de zeven andere deden bij u geen belletje rinkelen. Wanneer vervolgens dieper werd ingegaan op de dorpen waar u naar eigen zeggen wel al over hoorde blijkt dat u daar niets meer over kan zeggen. U weet niet in welke richting deze dorpen zouden moeten liggen of hoe ver ze verwijderd zijn van uw dorp (CGVS 2 p. 5-6, 8 en 14). Indien u daadwerkelijk uw volledige leven in de regio doorbracht kan verwacht worden dat u meer geografische kennis zou hebben over de streek.

Uw verklaringen wijzen dan ook verder op een twijfelachtige herkomst. Wanneer geprobeerd werd om inhoudelijk in te gaan op de dorpen waar u zelf zou geweest zijn stelde u dat u nergens anders dan in uw eigen dorp en het districtcentrum zou geweest zijn. Wanneer gevraagd werd of u, bijvoorbeeld ook niet voor trouwfeesten en dergelijke, naar andere dorpen bent geweest stelde u: "Nee. Er waren wel trouwfeesten maar die waren altijd in eigen regio." (CGVS 2 p. 4-5) Dat u behalve in uw eigen dorp en het districtcentrum nooit ergens anders zou zijn geweest kan ten eerste betwijfeld worden, te meer wanneer in rekening wordt gebracht dat uw eigen dorp slechts uit een dertigtal huizen zou bestaan (o.m. CGVS 1 p. 8, 22 en 27). Uw rudimentaire verklaringen leken er op die manier op te wijzen dat u het onderwerp probeerde af te blokken. Over de ene plaats waar u wel zou zijn geweest bleek u dan weer weinig coherent te zijn. Wanneer tijdens het eerste interview gevraagd werd om welke redenen u naar het districtcentrum ging verklaarde u: "Boodschappen, kleren kopen en andere levensmiddelen." (CGVS 1 p. 16) Wanneer u tijdens het tweede interview gevraagd werd om welke redenen u naar het districtcentrum verklaarde u: "Ja het was taak van mijn oom. Mijn oom ging naar daar om boodschappen te doen. Voor familie en zo." Op de vraag of u ooit zelf naar districtcentrum ging stelde u: "Ja elke keer ik ziek was of zo dan gingen we naar districtcentrum." U bleek er vervolgens geen idee van te hebben hoe vaak u dan op die manier naar het districtcentrum ging en u ontkende verder dat u ooit nog voor een andere reden naar het districtcentrum ging (CGVS 2 p. 6-7). Wanneer u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen waarin u had gesteld dat u naar het districtcentrum ging voor boodschappen zoals kledij en levensmiddelen gaf u enkel aan dat dit niet het geval was en dat uw oom dit deed voor jullie (CGVS 2 p. 7). Voor iemand die nooit ergens anders ging kan verwacht worden dat u hier geen uiteenlopende verklaringen over aflegt. Bovendien blijkt ook dat u bijzonder oppervlakkig bent over die paar keer dat u naar het districtcentrum van Karukh zou geweest zijn. Wanneer u gevraagd word om het districtcentrum te beschrijven twijfelt u eerst. Gevraagd naar wat u te zien krijgt wanneer u daar aankomt stelde u: "Ja dus daar komt u aantal winkeltjes tegen. En dan aan rechterkant een ziekenhuis." Wanneer gevraagd wordt of u zich nog andere dingen herinnert geef u louter aan: "Ja dus dat zijn belangrijke zaken. Verder niets speciaals." (CGVS 2 p. 7) In het licht van uw bewering als zou u nooit uw dertig huizen tellende dorp hebben verlaten kan verwacht worden dat uw beschrijving en herinneringen van het districtcentrum minder oppervlakkig en uitgebreider zijn dan dit. Wanneer u verder gevraagd naar schrijven uit uw omgeving noemde u opnieuw enkele van de dorpen die niet werden teruggevonden op de geraadpleegde kaarten (CGVS 1 p. 19). Wanneer dan evenwel gepolst werd of u de in de regio bekende Hazrat Alla Berdi-schrijn kent, geeft u aan dat dit niet het geval is (CGVS 2 p. 20). Gezien u buiten uw dorp alleen naar Karukh zelf ging en de Hazrat Alla Berdi-schrijn te vinden is in de omgeving van de bazar van Karukh, is het merkwaardig dat u deze schrijn niet zou kennen, maar dat u dan wel schrijven kan benoemen van dorpen waar u niet bent geweest en die niet terug te vinden zijn op diverse kaarten. Dergelijke verklaringen zijn bijkomende indicaties inzake uw twijfelachtige herkomst. Rekening houdend met de inhoudelijk beperkte verklaringen over de dorpen en uw kennis hiervan kan dan ook verder worden betwijfeld dat u (recent) afkomstig bent uit Karukh.

Naast een beperkte en twijfelachtige kennis over het door u aangemeten profiel en de geografie uit uw herkomstregio waren ook uw verklaringen over de situatie ter plekke weinig overtuigend. Gevraagd naar belangrijke gebeurtenissen of incidenten in uw regio beperkten uw verklaringen zich hoofdzakelijk tot de vernietiging van een schrijn in Dane-Gur. Volgens u werd de schrijn twintig dagen voor uw vertrek vernietigd. U verklaarde: "[...] En iemand met de naam Qulam Yahya Shiaooshaan had die schrijn vernietigd. En ook de mensen die er waren kregen slagen van die persoon." U verklaarde verder nog over hem: "Ja dus hij zat de hele tijd in de bergen. Hij was bij de taliban." (CGVS 1 p. 18) Vooreerst moet worden opgemerkt dat er geen informatie beschikbaar is over de door u vermelde schrijn, noch over de vernietiging ervan of over wie hier verantwoordelijk zou zijn geweest. Verschillende artikels, waarvan enkele aan uw administratief dossier werden toegevoegd, handelen wel over Ghulam Yahya Akbari 'Shiawshaan' een Tadzjiek en voormalig overheidsfunctionaris die na zijn ontslag een gewapend netwerk opzette in en rond het district Guzara (ten zuiden van Herat) (Antonio Giustozzi - 'The Taliban Beyond the Pashtuns' p. 7-8). Hetzelfde rapport stelde evenwel: "In October 2009, Ghulam Yahya Akbari was killed in an ISAF operation in one of his bases, alongside several of his men and three foreign volunteers." Ook de Washington Post berichtte over zijn dood: "On Oct. 8, a U.S. airstrike killed Akbari and 22 of his fighters as they camped in a tent in Siyawooshan. He was buried next to a mosque he had built. A procession of thousands mourned his passing. For Herat, Akbari's death 'was the biggest security event in a couple of years,' one U.S. official said." (Washington Post – Taliban defectors accept U.S. approach but wait for promises to be kept) Gezien het overlijden in 2009 kan betwijfeld worden dat uw aangereikt incident heeft plaatsgevonden twintig dagen voor uw vertrek. Bovendien is het opmerkelijk dat u, gezien het belang van de dood van de persoon die u aanhaalt, niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat hij niet meer in leven is. Indien u daadwerkelijk nog aanwezig was in de regio en u van hem heeft gehoord zou kunnen verwacht worden dat u van deze informatie op de hoogte zou zijn geweest.

Voor de rest heeft u weinig concrete informatie over uw herkomstregio en stelt u op algemene wijze dat het 's avonds gevaarlijk was en dat de netwerken niet functioneerden 's nachts. U gaf uiteindelijk in uw eerste interview nog aan dat na uw vertrek het districthuis meermaals werd aangevallen. U verklaarde dat u deze informatie van uw familie verkreeg wanneer u na uw vertrek met hen belde (CGVS 1 p. 17-18). Merkwaardig genoeg bleek u tijdens uw tweede interview niet langer op de hoogte te zijn van aanvallen op het districthuis. Er werd u gevraagd wat u kon vertellen over de aanvallen op het districthuis waar u tijdens het eerste gesprek melding over maakte. U antwoordde hierop: "Neen dat heb ik niet verteld. Dat is niet gebeurd." Vervolgens herhaalt u nog tot twee keer toe dat u zich zoiets niet herinnert. Verder gaf u bij de DVZ te kennen dat ook daesh aanwezig zou geweest zijn in uw herkomstregio (CGVS-vragenlijst 3.5.). Bij uw CGVS-interview ontkent u dit opnieuw en geeft u aan dat u van aanwezigheid van daesh in uw regio niet op de hoogte bent. Ook wanneer u geconfronteerd werd met uw DVZ-verklaringen geeft u aan dat er in die periode geen daesh actief was in uw regio. Opnieuw moet worden vastgesteld dat dergelijke incoherente verklaringen over de situatie in uw herkomstregio ernstige twijfels doen rijzen over uw herkomst.

Ook voorbeelden die door de PO werden aangereikt deden bij u geen belletje rinkelen. In augustus 2013 werd er 's nachts een groep van negen bouwvakkers gedood in Karukh. Wanneer hier naar gepeild wordt blijkt u niet op de hoogte te zijn van dit incident. Verder blijkt u evenmin op de hoogte te zijn van een door de taliban opgezette hinderlaag waarbij er in uw district elf Afghaanse soldaten werden vermoord. Dit incident speelde zich af eind juni 2015. Ofschoon uit uw verklaringen niet kan worden opgemaakt of u op dat moment nog in Afghanistan was of niet, kan verwacht worden dat u oom u van dermate ingrijpende incidenten op de hoogte zou gebracht hebben wanneer jullie elkaar contacteerden (CGVS 1 p. 21 en CGVS 2 p. 19-20). In het licht van uw kennis over incidenten werd verder ook gepolst naar het mediagebruik van u en uw familie. Tijdens het eerste interview antwoordde u op de vraag of u thuis een televisie of een radio had: "Neen. Thuis niets." (CGVS 1 p. 21) Tijdens uw tweede interview werd u gevraagd of u radiozenders uit de regio kende. U repliceerde hierop: "Ja ik had oude radiotoestel, een taperecorder en ik luisterde, mijn oom ook, naar het nieuws en zo. Maar via welke kanaal of zo dat weet ik niet." Wanneer vervolgens toch werd ingegaan op de zenders die er dan actief waren paste u uw antwoord aan: "Ik luisterde zelf niet naar radio. Mijn oom deed het wel. Ik weet niet welke radio's er waren." (CGVS 2 p. 21) Het is evenwel geenszins logisch waarom u eerst zou zeggen dat jullie geen radio of televisie hadden, dat u erna zou verklaren dat jullie wel een radio hadden en dat u luisterde naar het nieuws om tenslotte te besluiten dat jullie een radio hadden maar dat u zelf niet luisterde. Dergelijke verklaringen doen verder vermoeden dat u bepaalde onderwerpen probeerde af te blokken om niet in moeilijkheden te komen. In elk geval moet worden besloten dat uw kennis van de gebeurtenissen in uw regio onaannemelijk beperkt is en dat zij in lijn liggen met de andere vaststellingen inzake uw herkomst.

Wanneer verder gepolst werd naar het hoofd van de politie in uw district en het hoofd van het district gaf u aan dat dit respectievelijk Mohamad Daoud en Turi Alay waren. Bij opzoekwerk over deze twee personen werden zij evenwel niet teruggevonden, ook niet in de functie die werden aangegeven. U wist bovendien niet wie kolonel Sher Agha en Ghulam Farooq Rustavi waren. Kolonel Sher Agha was het hoofd van de politie in uw district op het moment van uw vertrek. Ghulam Farooq Rustavi was in 2012 het hoofd van jullie district maar nadat er betogingen tegen hem plaatsvonden wegens zijn zwakke bestuur bleef hij niet langer in functie. Dat u deze twee personen niet kent en daarentegen twee personen noemt die niet aan deze functies konden gelinkt worden geeft verder aan dat u uw herkomst uit Karukh niet aannemelijk maakt.

Wat uw herkomst betreft kan tot slot nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u over een taskara beschikt en dat deze bij uw familie is. Sinds uw aankomst in België in 2015 had u ruimschoots de mogelijkheid om dit document of minstens een kopie ervan te laten opsturen. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw oom regelmatig in het districtcentrum komt en in staat is om zich, bijvoorbeeld, van gsm-diensten te verzekeren in zijn regio kan niet worden ingezien waarom hij niet in staat zou zijn om een eenvoudig document op te sturen zoals u meermaals liet uitschijnen (CGVS 1 p. 13-14 en CGVS 2 p. 16). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze weinig plausibele uitleg geeft u aan dat hij mogelijks te lui is om het in orde te brengen en dat hij heeft geweigerd om het te sturen en dat hij zei dat hij het niet kon opsturen (CGVS 2 p. 16). U bent intussen al lang genoeg in België om te weten dat een identiteitsdocument van belang is voor uw asielprocedure. Dat u kennelijk heeft nagelaten om dit in orde te brengen is een teken van een gebrekkige medewerking van uw kant uit en wijst verder op de vaststelling dat er aan uw beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Karukh gelegen in de provincie Herat. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Karukh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker stelt de commissaris-generaal ten onrechte dat hij niet voldoet aan de criteria om de hoedanigheid van vluchteling te bekomen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is voldaan en dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet hem in ieder geval het statuut van subsidiaire bescherming had moeten toekennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn "bijlage 26" (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd teneinde deel te nemen aan de jihad. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vluchtmotieven, alsook omdat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel en herkomst.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van persoonlijke problemen in zijn land van herkomst:

"Zo kan worden opgemerkt dat er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. In eerste instantie moet hierbij benadrukt worden dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte van persoonlijke problemen. U stelde te vrezen voor uw leven en wanneer u gevraagd werd waarom u dan precies voor uw leven vreesde legde u louter verklaringen af over de algemene situatie: "In mijn district Karukh is het enorm onveilig. Niemand kan er 's avonds buitenkomen. De taliban zijn er prominent aanwezig. Daesh is er ook aanwezig. Ze ontvoeren jonge mannen uit hun huis om van hen jihadisten te maken." U maakte er geen enkele melding van dat u zelf ook zou gevisseerd zijn geweest door de taliban. Wanneer u vervolgens expliciet gevraagd werd of u ooit persoonlijk bedreigd werd stelde u bovendien: "Niet persoonlijk, maar veel jonge mannen uit mijn regio zijn meegenomen geweest. Om dat lot niet mee te maken ben ik gevlucht." (CGVS-vragenlijst 3.5.) Wanneer u bij het CGVS geconfronteerd werd met voormelde vaststellingen stelde u: "Ja, toen had de tolk gevraagd wat is jouw probleem. Ik zei de regio is onveilig. En ik gaf korte uitleg. Maar meer vroegen ze niet. Anders zou ik het vertellen." (CGVS 1 p. 29) U werd er vervolgens meermaals op gewezen dat u bij DVZ wel degelijk de uitdrukkelijke vraag kreeg of u persoonlijk bedreigd werd en dat u daar niet uw persoonlijke problemen aan bod bracht. Tot drie keer toe ontkende u ronduit dat men u zou gevraagd hebben of u persoonlijk werd bedreigd (CGVS 1 p. 30). Er kan aan deze ontkenning geen enkel geloof worden gehecht. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat de bevoegde ambtenaar tijdens het gesprek eerst een niet gestelde vraag zou noteren én hier vervolgens ook nog een antwoord bij zou verzinnen, te meer wanneer in rekening wordt gebracht dat uw verklaringen aan u werden voorgelezen in het Dari en u middels uw handtekening akkoord ging.

Dat u bij DVZ geen persoonlijke feiten aanhaalde en u later ontkent dat men hier naar polste ondermijnt uw volledige geloofwaardigheid ter zake en wijst ondubbelzinnig op een gekunsteld relaas."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Terwijl de verzoeker, die zijn regio van herkomst op jonge leeftijd verliet, wel zo nauwkeurig mogelijk heeft geantwoord op de hem gestelde vragen. Dat uit het feit dat de verzoeker niet op alle vragen niet nauwkeurig zou hebben geantwoord, niet mag afgeleid worden dat hij dat de gebeurtenissen die aan de oorsprong liggen van het verlaten van zijn regio van herkomst niet juist zouden zijn."

Daarmee slaagt verzoeker er geenszins in een ander licht te werpen op de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing, waarin de commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. Overigens wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet alle vragen nauwkeurig zou hebben beantwoord en laat verzoeker na in zijn verzoekschrift *in concreto* aan te duiden om welke vragen het volgens hem zou gaan.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor geen enkele melding maakte van een dreigbrief, die blijkens zijn verklaringen tijdens zijn tweede gehoor net de directe aanleiding voor zijn vlucht zou zijn geweest:

"Dat er aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht blijkt ook uit de opeenvolgende verklaringen die u bij het CGVS zelf heeft afgelegd. Tijdens uw eerste interview op 21 november 2017 heeft u op geen enkel moment melding gemaakt van een dreigbrief die zou zijn afgeleverd bij u thuis. Tijdens uw tweede interview verklaarde u evenwel het volgende: "Ja dus na een tijdje hebben we een dreigbrief ontvangen, dus de vrouw van mijn oom was aan het poetsen en ze had de dreigbrief voor het eerst gezien. Dus mijn oom is dan met die brief naar districtcentrum gegaan. Volgens die dreigbrief gingen ze me arresteren en meenemen. We hadden geen andere keuze. Na deze dreigbrief heeft mijn oom geld verzameld hier en daar en reis met smokkelaar geregeld en dan ben ik vertrokken." (CGVS 2 p. 21) Uit uw tweede interview zou aldus moeten blijken dat de dreigbrief net de aanleiding van uw definitieve vertrek was geweest. U werd vervolgens geconfronteerd met het feit dat u in uw eerste interview op geen enkel moment gewag maakte van een dreigbrief die u tot uw vertrek noopte. U ging hierop opnieuw over tot het herhaaldelijk ontkennen van de vaststelling dat u de brief niet had vermeld hebben tijdens het eerste interview (CGVS 2 p. 22-23). Opnieuw moet in deze worden gesteld dat het louter ontkennen van eerdere verklaringen geenszins een toereikende uitleg vormt voor vastgestelde incoherenties. Dat u in uw eerste gesprek geen enkele melding maakt van een dreigbrief en dat u dit vervolgens ook ontkent ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid en zet in het bijzonder de geloofwaardigheid met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten op losse schroeven."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Terwijl de vraag of melding was gemaakt van de dreigbrief tijdens het gehoor van 21 november 2017 niet essentieel is, wel het feit op zichzelf. Uiteraard werd dit op 21 november 2017 niet bewust verzwegen."

Niet de dreigbrief is de aanleiding om te vluchten. Wel de inhoud van de dreigbrief, namelijk de dreiging met ontvoering en vrijheidsberoving."

Opnieuw slaagt verzoeker er met dit verweer niet in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing ook maar enigszins te weerleggen. Uit verzoekers verklaringen tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt wel degelijk dat de dreigbrief de directe aanleiding zou hebben gevormd voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst. Dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor van deze dreigbrief geen enkele melding maakte, is dan ook geheel onaannemelijk. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker een dermate cruciaal element in zijn voorgehouden vluchtrelaas van bij de aanvang van zijn asielprocedure zou vermelden, *quod non*. Dat niet de dreigbrief de aanleiding zou zijn om te vluchten, maar wel de inhoud ervan, is een opmerking die dermate ver verwijderd is van hetgeen duidelijk in de bestreden beslissing te lezen valt, dat geenszins afbreuk wordt gedaan aan de motivering in de bestreden beslissing.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt waarom de taliban net hem zouden viseren:

"Verder maakt u geenszins aannemelijk waarom de taliban u precies zou viseren. U bent niet op de hoogte van anderen uit uw dorp die gelijkaardige problemen zouden gekend hebben en u wekt de indruk dat men u toevallig tegen kwam en dat ze daarom opnieuw achter u kwamen. Dergelijk merkwaardig verloop kan ten zeerste betwijfeld worden (CGVS 1 p. 24-26 en 28). Even merkwaardig is de vaststelling dat uw belagers u geen uitleg zouden gegeven hebben over hun toenadering."

U stelt dat het duo dat u aansprak aan u vroeg om met hen mee te doen maar wanneer u daar vragen over stelde en wilde weten wat ze precies bedoelden zijn zij blijkbaar zonder meer opnieuw vertrokken (CGVS 1 p. 24-25). Opnieuw is dergelijk verloop zeer twijfelachtig. Indien talibanstrijders het daadwerkelijk op u gemunt hebben en als zij u daadwerkelijk willen inlijven kan logischerwijs verwacht worden dat zij enigszins zouden proberen duidelijk te maken wat hun activiteiten en doelstellingen zijn en waarom u bij hen zou moeten aansluiten. Wanneer uit uw latere verklaringen nog blijkt dat de rekruteerders aan uw mullah lieten weten dat ze u zouden meenemen maar ook betalen voor uw medewerking kan nog meer betwijfeld worden dat uw vragen niet zouden beantwoord worden en dat zij zomaar opnieuw zouden weggaan (CGVS 2 p. 23). Wanneer u zelf geconfronteerd werd met dit opmerkelijk verloop blijkt dat u ook niet snapt waarom men u niet meer uitleg zou gegeven hebben (CGVS 1 p. 28-29)."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Terwijl de verzoeker toch niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor een dergelijke houding van zijn belagers. De verwerende partij drukt twijfels uit. Deze twijfels zijn echter onvoeldoende om eruit af te leiden dat de feiten zoals weergegeven door de verzoekende partij, niet reël zouden gebeurd zijn."

Nogmaals voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk dienstig verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt verzoeker verantwoordelijk gesteld voor de houding van de taliban. De commissaris-generaal oordeelt echter wel terecht dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers belagers enige uitleg zouden verschaffen bij hun toenadering, temeer daar zij verzoeker zelfs zouden willen betalen voor zijn medewerking. Verzoeker toont op generlei wijze aan waarom deze verwachting onredelijk zou zijn.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat zijn familie sinds zijn vertrek geen problemen heeft gekend:

"Aangaande uw vervolgingsfeiten kan tenslotte nog worden opgemerkt dat uw familie geen problemen meer heeft gekend en dat het duo dat u wilde inlijven niet meer is teruggekeerd (CGVS 1 p. 23-24 en CGVS 2 p. 16). Indien ze effectief u benaderden en vervolgens ook uw mullah aanspraken en een dreigbrief afleverden kan niet worden ingezien waarom ze nadien niets meer van zich zouden laten horen. Op die manier wijzen uw verklaringen opnieuw op een gebrekkige logica inzake het door u aangereikte en weinig complexe asielrelaas. In het licht van de verschillende verklaringen die u heeft afgelegd heeft kan er geen geloof worden gehecht aan de door u geclaimde vervolgingsfeiten."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Terwijl het gebrek aan logica in de handelingen van zijn belagers bezwaarlijk kan weerhouden worden om eruit af te leiden dat moet getwijfeld worden aan de weergave van de feiten door de verzoekende partij."

Hiermee komt verzoeker evenwel niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Verzoeker laat immers geheel na *in concreto* uiteen te zetten waarom het gebrek aan logica in de handelingen van zijn belagers volgens hem onvoldoende is om aan zijn weergave van de feiten te twijfelen.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel en regio van herkomst, onder meer omwille van zijn onjuiste, incoherente en vage verklaringen over de landbouwactiviteiten die hij stelt in zijn land van herkomst te hebben gehad:

"Naast voorgaande opmerkingen inzake het door u aangehaalde asielrelaas dient verder te worden opgemerkt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking."

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het district Karukh. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming."

Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat u incoherente en verkeerde verklaringen aflegde over de landbouwactiviteiten die u in uw regio van herkomst zou hebben uitgevoerd. Wanneer u bevraagd werd over uw moment van uw vertrek en werd er gepolst naar welke gewassen op dat moment geoogst werden. Hoewel er bewust geen maandaanduiding gevraagd werd door de PO antwoordde u: "Ja dus die oogstseizoen van tarwe is in maand jawza." (CGVS p. 4) Ondanks de vaststelling dat u uit eigen beweging naar Afghaanse maanden refereerde bleek u evenwel geenszins overtuigend te zijn op dit vlak. U stelde terecht dat hamal en hout respectievelijk de eerste en laatste maand zijn en dat jawza voor de maand saratan komt. Wanneer evenwel gevraagd wordt de hoeveelste maand van het jaar jawza is in Afghanistan stelt u dat dit de zevende maand zou zijn. Jawza is echter de derde maand van het jaar en de zevende maand van het jaar is mizan. Gevraagd naar welke maanden er voor jawza komen geeft u verkeerdelijk aan dat dit dalwa en hout zou zijn. In realiteit is het halwa en sawr (CGVS 1 p. 4). Verder gaf u te kennen dat jullie tijdens de winterperiode drie maanden thuis bleven. Gevraagd naar welke maanden dit dan precies waren antwoordde u: "Winter, herfst en Qaws." (CGVS 1 p. 19) Wanneer de vraag vervolgens opnieuw werd gesteld antwoordde u: "Mizan, qaws en jaddi." Dit komt ruwweg overeen met de maanden september, november en december (CGVS 1 p.19). In deze moet worden opgemerkt dat er van een volwassen man die zijn volledige leven heeft gewijd aan landbouw kan verwacht worden dat hij enigszins overweg kan met de Afghaanse kalender, zeker wanneer hij meermaals uit eigen beweging naar de maanden refereert. Uw gebrekkige kennis ter zake, waarbij u schijnbaar wel de namen van de maanden kent maar er niet in slaagt deze enigszins correct te plaatsen, is dan ook een eerste indicatie die doet twifelen aan uw profiel en herkomst.

Wanneer u tijdens uw eerste interview gevraagd werd welke gewassen jullie verbouwden stelde u dat u tarwe, rode bonen, tomaten en tabak had verbouwd. Opnieuw refereerde u uit eigen beweging naar Afghaanse maanden om dit te duiden en bleef u dit doen doorheen uw interviews. Uw verklaringen waren ook hier incoherent en verkeerd. Bij uw eerste interview verklaarde u over de door jullie gekweekte tabak dat het oogsten eind mizan plaatsvond, dit komt overeen met eind september tot begin oktober (CGVS 1 p. 11). Bij uw tweede interview verklaarde u daarentegen dat de oogst reeds in jawza plaatsvond, wat ruwweg overeenkomt met de maand mei (CGVS 2 p. 9). Gelijkaardige vaststellingen werden gedaan inzake tarwe (CGVS 1 p. 4 en CGVS 2 p. 13). Wat de tomaten betreft gaf u aan dat de oogst plaats vond in jawza en stelde u dat dit in de lente plaatsvond. Hier blijkt dat zelfs uw seizoensreferentie foutief is. Immers, tomaten worden in uw regio pas geplant vanaf de lente, meer bepaald in de vierde week van maart en de eerste week van april. De oogst vind pas plaats vanaf half juli en duurt vervolgens tot de laatste week van september. In de loop van uw tweede interview blijkt bovendien dat u plots niet meer weet dat u ooit rode bonen heeft geproduceerd. Eerst bevestigde u dat u enkel tarwe, tabak en tomaten verbouwde en dat u zich geen andere gewassen kon herinneren (CGVS 2 p. 8-9). Vervolgens werd u de vraag gesteld of u ooit komkommer, ajuin of rode bonen had geproduceerd waarop u antwoordde dat dit niet het geval was geweest (CGVS 2 p. 13). U werd er vervolgens op gewezen dat u tijdens uw eerste interview had verklaard dat u wel rode bonen had verbouwd. U veranderde hierdoor opnieuw uw verklaringen en stelde opnieuw dat u effectief rode bonen had geproduceerd. Geconfronteerd met uw veranderlijke verklaringen stelde u vervolgens dat u de vraag niet goed had begrepen en dat u dacht dat het over bonen ging en dat u niet wist dat het om rode bonen ging (CGVS 2 p. 13-14). Aan dergelijke uitleg kan evenwel weinig geloof worden gehecht. Indien u als landbouwer zijnde effectief slechts vier gewassen heeft verbouwd in uw leven en indien rode bonen daar één van is, is het reeds vreemd dat u dit niet spontaan zou herinneren en kan er bovendien op geen enkele wijze worden ingezien waarom u zou ontkennen dat u ooit rode bonen heeft geplant wanneer u dit letterlijk wordt gevraagd. Dat u het verkeerd zou begrepen hebben en uw stelling dat u niet aan het opletten was kan in deze niet overtuigen (CGVS 2 p. 14). De bovenstaande vaststellingen doen aldus sterk twifelen dat u als landbouwer actief was in Karukh, het dorp waarvan u zegt dat u er uw volledige leven woonde en waar u naar eigen zeggen nooit iets anders deed dan op het land werken (CGVS 1 p. 10-11).

Aansluitend bij het voorgaande legde u nog andere, weinig overtuigende verklaringen af over de landbouwproductie van u en uw oom. Zo antwoordde u ontwijkend en weinig overtuigend over de omvang van jullie tabaksproductie.

Op de vraag hoeveel tabak jullie verkochten stelde u: "Het was van mijn oom. Het was zijn taak. Hij heeft me nooit verteld. Voor hoeveel." Er werd u vervolgens verduidelijkt dat de vraag was hoeveel jullie verkochten. U antwoordde: "Ja dat zeiden ze nooit tegen me hoeveel oogst er was. Het was zaak van mijn oom om die tabak te verkopen." U bevestigde vervolgens dat u hielp bij de oogst en dat er behalve u en uw oom niemand op jullie landen werkte. Wanneer u dan gesteld wordt dat u toch een idee moet hebben van hoe groot jullie oogst was zei u opnieuw: "Ja maar opbrengst hebben ze nooit verteld. Hoeveel opbrengst we daar hadden." (CGVS p. 9-10) U bleef vervolgens vasthouden bij deze opmerkelijke stelling. Ook inzake de tomatenproductie legde u gelijkaardige verklaringen af. U zei dat u niet wist hoe groot de productie was en wanneer u nogmaals gevraagd werd of u enig idee had wat de omvang van jullie productie was, desnoods uitgedrukt in een hoeveelheid planten of zakken of eender wat, herhaalde u dat dit niet wist. Van iemand die van jongs af aan altijd in de landbouw werkte en bijstand verleende aan de tabaks- en tomatenoogst waar behalve uw oom verder niemand in tussenkwam kan verwacht worden dat u toch minstens een idee heeft van de omvang van jullie productie. Dat dit niet het geval blijkt te zijn ondermijnt uw geloofwaardigheid ter zake. Er werd u uiteindelijk nog gevraagd om een tekening te maken van een blad van de door jullie geproduceerde tabaksplant. U gaf aan dat u het niet kon tekenen en zelfs wanneer u er op gewezen werd dat het voldoende was om een eenvoudige tekening te maken om een idee te krijgen van de vorm en hoe het er uit ziet gaf u aan dat dit voor u onmogelijk was (CGVS 2 p. 10-11). Uw weigering om in te gaan omwille van uw onkunde kan evenwel betwijfeld worden. U bleek immers tijdens uw eerste interview in staat om een plan van uw dorp uit te tekenen en u had hierbij klaarblijkelijk de motoriek om plaatsen foutloos op te schrijven (ondanks uw geclaimde ongeletterdheid). Van iemand die van kindsbeen af in de landbouw en meer bepaald in de tabaksproductie actief zou geweest zijn moet het een koud kunstje zijn om een simplistische tekening te maken van een eenvoudig te tekenen tabaksblad. De verschillende voormelde vaststellingen doen besluiten dat er aan uw profiel van landbouwer uit Karukh geen geloof kan worden gehecht.

Dit wordt nog verder duidelijk wanneer werd vastgesteld dat uw kennis over de in Afghanistan gehanteerde gewichtseenheden incorrect en veranderlijk bleek te zijn. Gevraagd naar de opbrengsten van jullie gewassen hanteerde u in uw eerste interview uit eigen beweging de gewichtseenheid 'man' en stelde u dat dit vier kilogram was. U gaf aan dat jullie voor een 'man' tabak 400 afghani kregen en voor een 'man' tomaten 20 afghani (CGVS 1 p. 12 en 23). Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze prijzen niet realistisch zijn wanneer concrete cijfers worden opgezocht over de levensduurte in Afghanistan. Volgens uw verklaringen zouden jullie naar in euro omgerekend een kilogram tabak verkopen voor € 1.16 en een kilogram tomaten voor € 0.058. Uit de beschikbare informatie over kostprijzen in Afghanistan blijkt evenwel dat tomaten verkocht worden aan een prijs per kilogram die ruim zes keer zo hoog ligt, namelijk € 0.35 per kilogram in Herat (€ 0.85 per kilogram op andere plaatsen in Afghanistan). Wat tabak betreft is er geen informatie beschikbaar over de prijs per kilogram. Evenwel kan opgemerkt worden dat een pakje Marlboro in Afghanistan verkocht word voor 134 Afghani, ofwel € 1.21. Rekening houdend met dergelijke prijzen voor goederen die rechtstreeks substitueerbaar zijn met elkaar kan worden betwijfeld dat een kilogram tabak zou verkocht worden voor € 1.16. Wat de gewichtseenheden betreft bleek u tijdens uw tweede interview voor de pauze volledig vergeten te zijn wat een 'man' is. Wanneer gevraagd wordt welke gewichtseenheden gebruikt werden in Afghanistan verwijst u naar de kilogram en de 'seer' en maakt u geen melding van man. Uiteindelijk werd u letterlijk gevraagd hoe men vier kilogram noemt in Afghanistan en u antwoordde: "Ja dan zeggen ze we hebben vier kilo iets gekocht. Dan wordt vier kilo gebruikt." U werd er vervolgens meermaals op gewezen dat u tijdens uw eerste interview niet alleen een andere benaming had gekoppeld aan vier kilogram maar dat u hierbij ook refereerde naar de prijs die jullie voor een dergelijk gewicht kregen bij de verkoop van jullie producten. U stelde: "Die vier kilo zeiden we ook dat dat vier kilo is. Maar verder weet ik het niet." En verder: "Vier kilo is vier kilo. Ik denk niet dat ik een andere naam heb gegeven." (CGVS 2 p. 11-12) Na de pauze bleek u evenwel opnieuw op de hoogte te zijn van wat een 'man' is en welke bedragen jullie zouden ontvangen hebben voor een 'man'. Geconfronteerd met het feit dat u hier voor de pauze niet van op de hoogte bleek te zijn gaf u louter aan dat u veel stress heeft (CGVS 2 p. 25). Hoewel een interview in het kader van een asielaanvraag effectief enige stress met zich kan meebrengen kan niet worden ingezien dat u als landbouwer die tijdens uw eerste interview uit eigen beweging de eenheid 'man' aan bod brengt dit niet meer zou weten tijdens een tweede interview. Wanneer bovendien ook nog eens in rekening wordt gebracht dat u gevraagd werd hoeveel vier kilogram is in Afghanistan en u nog altijd niet herinnerde dat dit een man was kan ten zeerste getwijfeld worden aan uw verklaringen ter zake. Wat de 'seer' betreft gaf u overigens nog aan dat één 'seer' honderd gram is en dat een 'seer' sowieso minder is dan een kilogram (CGVS 2 p. 11). Hierbij moet worden opgemerkt dat een 'seer' in Afghanistan net iets meer dan zeven kilogram weegt.

Dat u bij het CGVS nog stelde dat een kilogram tien gram is lijkt er op te wijzen dat uw kennis ter zake beperkt is, maar dit neemt niet weg dat verklaarde dat een 'seer' sowieso minder weegt dan een kilogram, hetgeen in Afghanistan geenszins het geval is. Daarentegen kan worden opgemerkt dat de 'seer' in Oman, Nepal en Pakistan wél ongeveer honderd gram weegt en dus minder dan een kilogram. Van u, die uw hele leven als landbouwer heeft gewerkt in Afghanistan en die zelf referenties maakt naar lokale gewichtseenheden, kan verwacht worden dat de informatie en in elk geval de verhoudingen enigszins kloppen en dat u op bepaalde momenten niet zomaar vergeet wat een 'man' is. De bovenvermelde vaststellingen doen dan ook verder twijfels rijzen over uw stelling dat u uw volledige leven in Karukh heeft gewerkt als landbouwer."

Dienaangaande stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt:

"Terwijl niet de verzoekende partij wel degelijk, in de mate van zijn beperkte kennis antwoorden verstrekke aan de gestelde vragen en zijn volle medewerking verleende."

Aldus komt verzoeker nogmaals niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waaromtrent er hoger reeds op werd gewezen dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Verder stelt verzoeker met betrekking tot de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift als volgt:

"Terwijl de verzoekende partij slechts hulp was in de zaak van zijn oom en zich niet met volumes, maten en gewichten moest inlaten en daar niet bij betrokken was bij het beleid van de zaak of de commercialisering van de oogst."

Dergelijke korte uiteenzetting kan bezwaarlijk volstaan om de vele en uitgebreide motieven die hiervoor werden geciteerd, te weerleggen. In deze motieven wordt er terecht op gewezen dat verzoeker verklaarde dat enkel hij en zijn oom de landbouwactiviteiten uitvoerden, zodat redelijkerwijze wel degelijk kan worden verwacht dat verzoeker enige doorleefde kennis heeft over de hoeveelheid die werd geoogst en wat deze oogst opbracht, *quod non*. Waar verzoeker stelt dat hij zich niet bezighield met volumes, maten en gewichten, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf de gewichtseenheid "man" gebruikte (gehoorverslag CGVS 21 november 2017 (hierna: gehoor I), p. 12 en 23). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots stelt dat hij zich niet met volumes, maten en gewichten bezighield, is dan ook niet te rijmen met voormelde verklaring tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Tevens wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op verzoekers gebrekkige geografische kennis aangaande zijn voorgehouden regio van herkomst:

"Ook uw geografische kennis over uw omgeving bleek uiterst beperkt te zijn. Doorheen uw interview noemde u een enkel dorpen – meer bepaald Madyousef, Benena, Tadzjika, Salmana, Agha Saib Abdullah Jan, Mira, Pay Sheikh Marouf, Khudja Ab, Barmala en Qazi – die niet konden teruggevonden worden. Alle dorpen die u vermeldde werden niet teruggevonden op betrouwbare kaarten van AIMS, iMMAP (van USAID) of OCHA. Ook op meer gedetailleerde 'open source' kaarten zoals wikimapia of mapcarta werden de door u aangereikte dorpen niet teruggevonden (zie verschillende kaarten in map landeninformatie). Er werden u daarnaast negen dorpen voorgelegd in de loop van uw tweede interview (lijst werd toegevoegd aan map landeninformatie). Het ging steevast om dorpen die zich op geringe afstand bevinden van het districtcentrum. Slechts van twee van de negen dorpen had u eerder al gehoord en de zeven andere deden bij u geen belletje rinkelen. Wanneer vervolgens dieper werd ingegaan op de dorpen waar u naar eigen zeggen wel al over hoorde blijkt dat u daar niets meer over kan zeggen. U weet niet in welke richting deze dorpen zouden moeten liggen of hoe ver ze verwijderd zijn van uw dorp (CGVS 2 p. 5-6, 8 en 14). Indien u daadwerkelijk uw volledige leven in de regio doorbracht kan verwacht worden dat u meer geografische kennis zou hebben over de streek. Uw verklaringen wijzen dan ook verder op een twijfelachtige herkomst. Wanneer geprobeerd werd om inhoudelijk in te gaan op de dorpen waar u zelf zou geweest zijn stelde u dat u nergens anders dan in uw eigen dorp en het districtcentrum zou geweest zijn. Wanneer gevraagd werd of u, bijvoorbeeld ook niet voor trouwfeesten en dergelijke, naar andere dorpen bent geweest stelde u: "Neen. Er waren wel trouwfeesten maar die waren altijd in eigen regio." (CGVS 2 p. 4-5) Dat u behalve in uw eigen dorp en het districtcentrum nooit ergens anders zou zijn geweest kan ten eerste betwijfeld worden, te meer wanneer in rekening wordt gebracht dat uw eigen dorp slechts uit een dertigtal huizen zou bestaan (o.m. CGVS 1 p. 8, 22 en 27). Uw rudimentaire verklaringen leken er op die manier op te wijzen dat u het onderwerp probeerde af te blokken. Over de ene plaats waar u wel zou zijn geweest bleek u dan weer weinig coherent te zijn. Wanneer tijdens het eerste interview gevraagd werd om welke redenen u naar het districtcentrum ging verklaarde u: "Boodschappen, kleren kopen en andere levensmiddelen." (CGVS 1 p. 16)

Wanneer u tijdens het tweede interview gevraagd werd om welke redenen u naar het districtcentrum verklaarde u: "Ja het was taak van mijn oom. Mijn oom ging naar daar om boodschappen te doen. Voor familie en zo." Op de vraag of u ooit zelf naar districtcentrum ging stelde u: "Ja elke keer ik ziek was of zo dan gingen we naar districtcentrum." U bleek er vervolgens geen idee van te hebben hoe vaak u dan op die manier naar het districtcentrum ging en u ontkende verder dat u ooit nog voor een andere reden naar het districtcentrum ging (CGVS 2 p. 6-7). Wanneer u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen waarin u had gesteld dat u naar het districtcentrum ging voor boodschappen zoals kledij en levensmiddelen gaf u enkel aan dat dit niet het geval was en dat uw oom dit deed voor jullie (CGVS 2 p. 7). Voor iemand die nooit ergens anders ging kan verwacht worden dat u hier geen uiteenlopende verklaringen over aflegt. Bovendien blijkt ook dat u bijzonder oppervlakkig bent over die paar keer dat u naar het districtcentrum van Karukh zou geweest zijn. Wanneer u gevraagd wordt om het districtcentrum te beschrijven twijfelt u eerst. Gevraagd naar wat u te zien krijgt wanneer u daar aankomt stelde u: "Ja dus daar komt u aantal winkeltjes tegen. En dan aan rechterkant een ziekenhuis." Wanneer gevraagd wordt of u zich nog andere dingen herinnert geef u louter aan: "Ja dus dat zijn belangrijke zaken. Verder niets speciaals." (CGVS 2 p. 7) In het licht van uw bewering als zou u nooit uw dertig huizen tellende dorp hebben verlaten kan verwacht worden dat uw beschrijving en herinneringen van het districtcentrum minder oppervlakkig en uitgebreider zijn dan dit. Wanneer u verder gevraagd naar schrijven uit uw omgeving noemde u opnieuw enkele van de dorpen die niet werden teruggevonden op de geraadpleegde kaarten (CGVS 1 p. 19). Wanneer dan evenwel gepolst werd of u de in de regio bekende Hazrat Alla Berdi-schrijn kent, geeft u aan dat dit niet het geval is (CGVS 2 p. 20). Gezien u buiten uw dorp alleen naar Karukh zelf ging en de Hazrat Alla Berdi-schrijn te vinden is in de omgeving van de bazar van Karukh, is het merkwaardig dat u deze schrijn niet zou kennen, maar dat u dan wel schrijven kan benoemen van dorpen waar u niet bent geweest en die niet terug te vinden zijn op diverse kaarten. Dergelijke verklaringen zijn bijkomende indicaties inzake uw twijfelachtige herkomst. Rekening houdend met de inhoudelijk beperkte verklaringen over de dorpen en uw kennis hiervan kan dan ook verder worden betwijfeld dat u (recent) afkomstig bent uit Karukh."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Terwijl tegen de verzoeker bezwaarlijk kan geargumenteed worden dat de door hem genoemde plaatsen niet worden gerepertorieerd op de door de verwerende partij genoemde "betrouwbare kaarten"."

Nergens in de bestreden beslissing wordt verzoeker evenwel verweten dat de door hem genoemde dorpen niet konden worden teruggevonden op beschikbare kaarten. In de bestreden beslissing wordt echter wel terecht gemotiveerd dat het feit dat deze dorpen niet konden worden teruggevonden op verschillende geraadpleegde kaarten, mede gelet op de rest van verzoekers verklaringen aangaande zijn regio van herkomst, een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verblijf voorafgaand aan zijn vertrek naar België. Met het hiervoor geciteerde korte verweer van één zin, slaagt verzoeker er bovendien geenszins in de overige, zeer uitgebreide, hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen.

Eveneens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte wijze dat verzoekers kennis over de recente (veiligheids)situatie in zijn voorgehouden regio van herkomst gebrekkig is:

"Naast een beperkte en twijfelachtige kennis over het door u aangemeten profiel en de geografie uit uw herkomstregio waren ook uw verklaringen over de situatie ter plekke weinig overtuigend. Gevraagd naar belangrijke gebeurtenissen of incidenten in uw regio beperkten uw verklaringen zich hoofdzakelijk tot de vernietiging van een schrijn in Dane-Gur. Volgens u werd de schrijn twintig dagen voor uw vertrek vernietigd. U verklaarde: "[...] En iemand met de naam Qulam Yahya Shiaooshaan had die schrijn vernietigd. En ook de mensen die er waren kregen slagen van die persoon." U verklaarde verder nog over hem: "Ja dus hij zat de hele tijd in de bergen. Hij was bij de taliban." (CGVS 1 p. 18) Vooreerst moet worden opgemerkt dat er geen informatie beschikbaar is over de door u vermelde schrijn, noch over de vernietiging ervan of over wie hier verantwoordelijk zou zijn geweest. Verschillende artikels, waarvan enkele aan uw administratief dossier werden toegevoegd, handelen wel over Ghulam Yahya Akbari 'Shiawshaan' een Tadzjiek en voormalig overheidsfunctionaris die na zijn ontslag een gewapend netwerk opzette in en rond het district Guzara (ten zuiden van Herat) (Antonio Giustozzi - 'The Taliban Beyond the Pashtuns' p. 7-8). Hetzelfde rapport stelde evenwel: "In October 2009, Ghulam Yahya Akbari was killed in an ISAF operation in one of his bases, alongside several of his men and three foreign volunteers." Ook de Washington Post berichtte over zijn dood: "On Oct. 8, a U.S. airstrike killed Akbari and 22 of his fighters as they camped in a tent in Siyawooshan. He was buried next to a mosque he had built. A procession of thousands mourned his passing. For Herat, Akbari's death 'was the biggest security event in a couple of years,' one U.S. official said." (Washington Post – Taliban defectors accept U.S. approach but wait for promises to be kept)

Gezien het overlijden in 2009 kan betwijfeld worden dat uw aangereikt incident heeft plaatsgevonden twintig dagen voor uw vertrek. Bovendien is het opmerkelijk dat u, gezien het belang van de dood van de persoon die u aanhaalt, niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat hij niet meer in leven is. Indien u daadwerkelijk nog aanwezig was in de regio en u van hem heeft gehoord zou kunnen verwacht worden dat u van deze informatie op de hoogte zou zijn geweest.

Voor de rest heeft u weinig concrete informatie over uw herkomstregio en stelt u op algemene wijze dat het 's avonds gevaarlijk was en dat de netwerken niet functioneerden 's nachts. U gaf uiteindelijk in uw eerste interview nog aan dat na uw vertrek het districthuis meermaals werd aangevallen. U verklaarde dat u deze informatie van uw familie verkreeg wanneer u na uw vertrek met hen belde (CGVS 1 p. 17-18). Merkwaardig genoeg bleek u tijdens uw tweede interview niet langer op de hoogte te zijn van aanvallen op het districthuis. Er werd u gevraagd wat u kon vertellen over de aanvallen op het districthuis waar u tijdens het eerste gesprek melding over maakte. U antwoordde hierop: "Neen dat heb ik niet verteld. Dat is niet gebeurd." Vervolgens herhaalt u nog tot twee keer toe dat u zich zoiets niet herinnert. Verder gaf u bij de DVZ te kennen dat ook daesh aanwezig zou geweest zijn in uw herkomstregio (CGVS-vragenlijst 3.5.). Bij uw CGVS-interview ontkent u dit opnieuw en geeft u aan dat u van aanwezigheid van daesh in uw regio niet op de hoogte bent. Ook wanneer u geconfronteerd werd met uw DVZ-verklaringen geeft u aan dat er in die periode geen daesh actief was in uw regio. Opnieuw moet worden vastgesteld dat dergelijke incoherente verklaringen over de situatie in uw herkomstregio ernstige twijfels doen rijzen over uw herkomst.

Ook voorbeelden die door de PO werden aangereikt deden bij u geen belletje rinkelen. In augustus 2013 werd er 's nachts een groep van negen bouwvakkers gedood in Karukh. Wanneer hier naar gepeild wordt blijkt u niet op de hoogte te zijn van dit incident. Verder blijkt u evenmin op de hoogte te zijn van een door de taliban opgezette hinderlaag waarbij er in uw district elf Afghaanse soldaten werden vermoord. Dit incident speelde zich af eind juni 2015. Ofschoon uit uw verklaringen niet kan worden opgemaakt of u op dat moment nog in Afghanistan was of niet, kan verwacht worden dat u oom u van dermate ingrijpende incidenten op de hoogte zou gebracht hebben wanneer jullie elkaar contacteerden (CGVS 1 p. 21 en CGVS 2 p. 19-20). In het licht van uw kennis over incidenten werd verder ook gepolst naar het mediagebruik van u en uw familie. Tijdens het eerste interview antwoordde u op de vraag of u thuis een televisie of een radio had: "Neen. Thuis niets." (CGVS 1 p. 21) Tijdens uw tweede interview werd u gevraagd of u radiozenders uit de regio kende. U repliceerde hierop: "Ja ik had oude radiotoestel, een taperecorder en ik luisterde, mijn oom ook, naar het nieuws en zo. Maar via welke kanaal of zo dat weet ik niet." Wanneer vervolgens toch werd ingegaan op de zenders die er dan actief waren paste u uw antwoord aan: "Ik luisterde zelf niet naar radio. Mijn oom deed het wel. Ik weet niet welke radio's er waren." (CGVS 2 p. 21) Het is evenwel geenszins logisch waarom u eerst zou zeggen dat jullie geen radio of televisie hadden, dat u erna zou verklaren dat jullie wel een radio hadden en dat u luisterde naar het nieuws om tenslotte te besluiten dat jullie een radio hadden maar dat u zelf niet luisterde. Dergelijke verklaringen doen verder vermoeden dat u bepaalde onderwerpen probeerde af te blokken om niet in moeilijkheden te komen. In elk geval moet worden besloten dat uw kennis van de gebeurtenissen in uw regio onaannemelijk beperkt is en dat zij in lijn liggen met de andere vaststellingen inzake uw herkomst.

Wanneer verder gepolst werd naar het hoofd van de politie in uw district en het hoofd van het district gaf u aan dat dit respectievelijk Mohamad Daoud en Turi Alay waren. Bij opzoekwerk over deze twee personen werden zij evenwel niet teruggevonden, ook niet in de functie die werden aangegeven. U wist bovendien niet wie kolonel Sher Agha en Ghulam Farooq Rustavi waren. Kolonel Sher Agha was het hoofd van de politie in uw district op het moment van uw vertrek. Ghulam Farooq Rustavi was in 2012 het hoofd van jullie district maar nadat er betogingen tegen hem plaatsvonden wegens zijn zwakke bestuur bleef hij niet langer in functie. Dat u deze twee personen niet kent en daarentegen twee personen noemt die niet aan deze functies konden gelinkt worden geeft verder aan dat u uw herkomst uit Karukh niet aannemelijk maakt."

Dienaangaande stelt verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst als volgt:

"Terwijl het feit dat er duidelijk verwarring bestaat tussen het door de verzoeker aangehaalde incident uit 2015 en het incident waarnaar de verweerster verwijst uit 2009, bezwaarlijk als motief kan weerhouden worden om de asielaanvraag en de toekenning van subsidiaire bescherming af te wijzen."

Uit de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat nergens wordt gesteld dat er sprake is van verwarring tussen een incident in 2009 en een incident in 2015. In de bestreden beslissing wordt immers enkel, terecht, gesteld dat verzoeker melding maakte van de vernietiging van een schrijn door Qulam Yahya Shiaooshaan twintig dagen voor zijn vertrek en dat hiervan geen informatie kon worden teruggevonden, terwijl wél informatie kon worden teruggevonden over ene Ghulam Yahya Akbari 'Shiawshaan', die in 2009 werd gedood bij een operatie van ISAF. Daarmee ontstaat het vermoeden dat verzoeker een eerder incident verkeerdelijk in 2015 situeert, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Overigens dient erop gewezen dat dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Aldus kan verzoeker geenszins worden bijgetreden in zijn bewering dat de beweerde verwarring tussen twee incidenten *“bezwaarlijk als motief kan weerhouden worden om de asielaanvraag en de toekenning van subsidiaire bescherming af te wijzen”*, aangezien de bestreden beslissing een veelheid aan andere, bijkomende motieven bevat, die de commissaris-generaal ertoe noopten verzoeker internationale bescherming te weigeren.

Verder stelt verzoeker met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven als volgt in zijn verzoekschrift:

“Terwijl het feit dat de verzoeker niet of onvolledig zou geantwoord hebben op sommige vragen, nog niet toelaat daaruit af te leiden dat hij niet zou afkomstig zijn van de door hem aangeduide regio van herkomst, nog minder dat hij – weze het tijdelijk – in een andere regio zou verbleven hebben tussen zijn vertrek uit de regio van herkomst en zijn aankomst in veiliger oorden.”

Opnieuw komt verzoeker hiermee niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waaromtrent hoger reeds werd vastgesteld dat dergelijk verweer bezwaarlijk volstaat teneinde de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Het feit dat verzoeker, al dan niet tijdelijk, elders heeft verbleven tussen zijn vertrek uit zijn voorgehouden regio van herkomst en zijn aankomst in België, is bovendien van cruciaal belang bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Gelet op het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, is het immers mogelijk dat verzoeker, die nalaat een zicht te bieden op zijn (recente) verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België, elders bescherming zou kunnen krijgen tegen de door hem aangevoerde problemen in de mate hieraan geloof zou worden gehecht (zie ook *infra*).

Voorts oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Wat uw herkomst betreft kan tot slot nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u over een taskara beschikt en dat deze bij uw familie is. Sinds uw aankomst in België in 2015 had u ruimschoots de mogelijkheid om dit document of minstens een kopie ervan te laten opsturen. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw oom regelmatig in het districtcentrum komt en in staat is om zich, bijvoorbeeld, van gsm-diensten te verzekeren in zijn regio kan niet worden ingezien waarom hij niet in staat zou zijn om een eenvoudig document op te sturen zoals u meermaals liet uitschijnen (CGVS 1 p. 13-14 en CGVS 2 p. 16). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze weinig plausibele uitleg geeft u aan dat hij mogelijks te lui is om het in orde te brengen en dat hij heeft geweigerd om het te sturen en dat hij zei dat hij het niet kon opsturen (CGVS 2 p. 16). U bent intussen al lang genoeg in België om te weten dat een identiteitsdocument van belang is voor uw asielprocedure. Dat u kennelijk heeft nagelaten om dit in orde te brengen is een teken van een gebrekkige medewerking van uw kant uit en wijst verder op de vaststelling dat er aan uw beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Karukh gelegen in de provincie Herat. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Karukh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Dienaangaande stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift:

“Terwijl de taliban wel degelijk probeerde de verzoeker gedwongen te rekruteren, doch er, alleen wegens de vlucht van de verzoeker er niet in slaagde.

Terwijl niet kan worden dat de “klachtbrief” wel degelijk een aangifte betreft dat in zijn naam, in zijn regio van herkomst werd opgesteld.

Terwijl de verwerende partij duidelijk tegenstrijdigheden en onvolledigheden tracht te bespeuren in de verklaringen van de verzoeker.

Wat betreft woon- en verblijfplaats kan de discussie bezwaarlijk tegenstrijdig of ongeloofwaardig genoemd worden dat de verzoeker gedurende gans zijn bestaan in Afghanistan bij zijn oom woonde, en dit als een feit vaststaat.

Uit deze onnauwkeurigheden kan bezwaarlijk afgeleid worden dat de feiten die ten grondslag van de vlucht van verzoeker liggen, niet zouden gebeurd zijn zoals hij het heeft verteld.”

Nogmaals komt verzoeker hiermee niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de uitgebreide en pertinente motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker het heeft over een “klachtbrief”, kan niet worden ingezien waar het over gaat. Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker immers enkel melding van een dreigbrief (zie *supra*), geenszins van een aangifte of een klacht die in zijn naam zou zijn geschied. Dergelijke bijkomende incoherenties tonen nog maar eens het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen aan. Uit de uitgebreide en pertinente motieven uit de bestreden beslissing, die hiervoor reeds aan bod kwamen, blijkt bovendien genoegzaam dat aan verzoekers voorgehouden verblijf wel degelijk geen geloof kan worden gehecht, zodat hij geenszins kan worden bijgetreden waar hij aanvoert dat zijn verblijf gedurende zijn hele bestaan bij zijn oom in Afghanistan als een vaststaand feit dient te worden beschouwd.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“En terwijl de verzoeker vanuit zijn verblijfplaats in België over weinig informatie beschikt over het verder verloop van de vervolgingen in zijn regio van herkomst te volgen.

Het feit dat een asielrelaas ongeloofwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten, of geen afdoende materieel bewijs kan leveren om zijn asielrelaas te ondersteunen betekent daarom nog niet dat de asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming.

De betwiste beslissing schept een vermoeden van kwade trouw en trekt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij ernstig in twijfel. Ze heeft nochtans tijdens het gehoor de feiten zo nauwkeurig mogelijk weergegeven, rekening gehouden met de omstandigheden van dit gehoor. De bestreden beslissing tast ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan.

Dat er dient opgemerkt te worden dat wanneer de geloofwaardigheid van de asielzoeker wordt beoordeeld, dient rekening gehouden te worden met de aanbevelingen ter zake van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) waaronder:

[...]

Dat het hier wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor de bedreigende houding en handelingen van de Taliban, en het feit dat de verzoekende partij niet kan rekenen op de legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten en er integendeel het slachtoffer van is. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief zouden vervolgd worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen trouwens als vluchteling erkend worden. Terwijl de Verzoekende partij in zijn regio van herkomst wel degelijk gevaar loopt.

Dat tijdens het gehoor gewezen werd op deze angstwekkende situatie.

Dat dit tot gevolg heeft dat aan de voorwaarden voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet is voldaan. Dat het CGVS overeenkomstig artikelen 48 en 48/3 de hoedanigheid van vluchteling had moeten toekennen aan de verzoekende partij.”

Hiermee komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een aantal blote beweringen en laat hij opnieuw na op enigerlei wijze *in concreto* de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Het citeren uit louter algemene informatie (van UNHCR) die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat op zich evenmin om de door hem aangevoerde vrees voor vervolging alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. In zoverre in het vreemdelingencontentieux sprake is van een vermoeden van goede trouw, zoals door verzoeker aangehaald, toont hij geenszins aan dat de commissaris-generaal dit vermoeden ten onrechte zou aantasten. Zoals hiervoor reeds is gebleken, is de bestreden beslissing gesteund op een veelheid aan pertinente motieven, die door verzoeker geenszins op dienstige wijze worden weerlegd. Waar verzoeker stelt dat hij slachtoffer is van de plaatselijke autoriteiten, kan niet worden ingezien waar hij het over heeft, aangezien hij nooit eerder melding maakte van een vrees voor vervolging ten aanzien van zijn plaatselijke autoriteiten en hieromtrent in zijn verzoekschrift evenmin enige concrete informatie verschaft. Daar hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker zijn voorgehouden regio van herkomst niet aannemelijk maakt, kan hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan deze laattijdig ingeroepen vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van deze regio. Eveneens laat verzoeker in zijn verzoekschrift na *in concreto* uiteen te zetten dat hij “een duidelijke en waarachtige angst” zou hebben voor wat hem zou kunnen overkomen ingeval van terugkeer. Nogmaals doen deze bijkomende, vage, tegenstrijdige, algemene en niet-doorleefde beweringen verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Het voorgaande klemte des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift verder onder meer stelt als volgt:

“Moest de verzoekende partij, als jonge burger van de Uzbin vallei, district Surobi, provincie Kabul in Afghanistan, terugkeren naar haar regio van herkomst, dan zou hij zich bevinden in een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling aangezien hij aldaar steeds dreigt het slachtoffer te zijn van de zeer onstabiele situatie in de regio en de onmacht van de overheid om hem adequaat te beschermen.

Zo’n situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, die bedreigend is voor de bevolking – in casu een ondertussen 18-jarige jongeman van een regio kan voldoende zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

De achtergrondinformatie die in het dossier van de verzoekende partij door de verwerende partij werd verzameld en gelegd het tegendeel niet aantoonde en de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren.”

Verzoeker verklaarde eerder dat hij afkomstig is van het dorp Jumadara in het district Karukh van de provincie Herat, zoals opgenomen in het feitenrelaas uit de bestreden beslissing dat door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt overgenomen (p. 2/15). Eveneens vermeldt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij is *“geboren te Jumadara, district Karukh, provincie Herat (Afghanistan) tussen 1996 en 30 juni 1999”* (p. 1/15). Dat verzoeker verderop in zijn verzoekschrift plots stelt dat hij een *“jonge burger van de Uzbin vallei, district Surobi, provincie Kabul in Afghanistan”* is, is dan ook volledig tegenstrijdig aan zijn eerdere verklaringen betreffende zijn herkomst. Deze bijkomende tegenstrijdigheid bevestigt nogmaals het ongeloofwaardig karakter van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dat hij zich ten tijde van het opstellen van het verzoekschrift (23 mei 2018) omschrijft als een achttienjarige jongeman, is bovendien niet te rijmen met de gegevens op de door hem bijgevoegde *“bijlage 26”* (verzoekschrift, stuk 3), waaruit blijkt dat zijn geboortedatum op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gecorrigeerd van 30 juni 1999 naar 1 januari 1996. Dat verzoeker zijn geboortedatum omschrijft als *“tussen 1996 en 30 juni 1999”* en zichzelf op 23 mei 2018 omschrijft als een achttienjarige, terwijl hij op dat moment reeds 22 jaar oud was, doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel, zijn herkomst en zijn vluchtrelaas.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Karukh in de provincie Herat, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER